

Megölnék a hőseinket

A liberalizmusnak számtalan „halálos bűne” van. Először is gyakorlattá tette az idegtépő társadalmi és gazdasági versenyfutást. Így elbizonytalanította az egyént, aki ebben a felvilágosodás óta folyó több dimenziós küzdelemben csupán önmagára számíthat. A civilizáció által előállított anyagi javakból megkínálta az embert, majd fokozatosan fogyasztóvá minősítette le. Ennek következményeként az ember elidegenedett a másiktól. Magányos és boldogtalan lett. Ráadásul az egyenlőtlen verseny miatt sérült a társadalmi igazságba vetett hite is.

Ezt vette észre Marx is, akinek a diagnózisa helyes volt ugyan, de amit e folyamat helyett ajánlott, csupán egy másik szélsőséges felfogás volt (erőltetett mesterséges kollektívizmus). Ráadásul telis-tele megvalósíthatatlan és veszélyes utópiával. Sajnálatos, de a történelem ki is próbálta Marx elméletét, aminek aztán százmilliónyi áldozata lett, a sok-sok önjelölt pszichopata népevezér miatt.

A liberális gondolkodó mindig az egyénben hitt és hisz ma is. A közösséget negligálja, a gyakorlatban lebontja, szétzilálja. Marx ezzel szemben a mesterségesen létrehozott közösségeket kínálta. Az ésszerűtlen és minden hagyomány nélküli kollektívizmust. A liberalizmus és a marxizmus is forradalmi ideológia volt abban a tekintetben, hogy a természetes közösségek (család, nemzet, hitbéli közösségek) lebontását tűzte ki céljával. Csak az egyik individualista, a másik pedig kollektivistá receptet javasolt. De számtalan más dologban is hasonlóan gondolkodtak. A nemzetet mint élő organizmust végképp el akarták törölni. Ezt a szándékát az előbbi diplomatikusan kozmopolitának, az utóbbi pedig internacionalistának nevezte el.

A másik halálos bűne a liberális ideológiának, amivel boldogtalanabbá tette az egyént, hogy a hagyományos és teremtett erkölcsi normákat is

széjjelzúzta, majd a haszonelvűséget (utilitarizmus) népszerűsítette. Eltörölte az emberen túli, transzcendens értékeket, helyére pedig az emberi akaratból származó normákat tette. Azaz létező gyakorlattá erőltették azt az elvet, miszerint „jó” az, ami „hasznos”, a „rossz” pedig az ellentétje.

A teljesség igénye nélkül a harmadik, talán az egyik legkevésbé látható főbűne a liberális filozófiának, hogy meggyilkolta a hőseinket. Először kiüresítette azokat az ideákat, amelyeket egy-egy kiemelkedő személyiség testesített meg, majd magát a hús-vér embert is a földbe taposta a közösség színe előtt. Mindezzel párhuzamosan relatívvá tette, ezáltal lerombolta az erkölcsi normákat, majd megkérdőjelezte az emberen túli értékek létét. Az okokat pedig azzal a naiv programmal magyarázta, amely szerint az ember képes megismerni, majd a hasznosság elvei alapján átalakítani a teremtett világot. (Gyakorlatilag Isten szerepében tetszelegve.) Ehhez végtelen szabadságra van szüksége, ami elől mindent el kell takarítania. A mesterséges világ pedig jobb lesz, ha a szabadságot minden örökké létező és követhető norma nélkül, végtelenített módon értelmezzük. Ez voltaképp a liberalizmus illúziója.

Pedig minden természetes közösségnek vannak hősei. Így egy családnak, egy nemzetnek, vagy egy vallásnak is. Ott élnek a családok elbeszéléseiben, fényképein az ősök; a népek mítoszaiban vagy népmeséiben a hősök; de megjeljük őket a nemzetek történelmében is. A vallásokat tekintve is hasonló szereplőket találhatunk. A kereszténységnek számos szentje van, akik követhető és példamutató életükkel állnak a közösség színe előtt. De legyen az család, nemzet, vagy vallás, mindegyiknek megvannak a hősei. Ők azok a szereplők, akik képesek egy-egy olyan normát megjeleníteni, amivel a közösség kohézióját, összetartó képességét tudjuk erősíteni.

Nos, ezért zavarja a liberalizmust és a marxizmust is a hősök létezése. Végső céljuk az, hogy elpusztításukkal egyúttal eltakarítsák a céljaik előtt akadályként álló hagyományos közösségeket.

De a huszadik század végére, a posztmodern korban rádöbbenhettünk, hogy nincs ez így jól. És ezt érezzük ma is. A szabadság önmagában üres érzés. Ha nem töltődik fel követhető értékekkel, akkor nem teszi jobbá az egyes ember életét. Sőt! Megjelenik a bizonytalanság, a szorongás, majd a civilizációs betegségek tömkelege.

Igaz, a szabadságra szükség van, mert a szabadság szükségszerűen rossz – de mindebből nem következik az, hogy minden olyan normát le kellene érte rombolni, ami erkölcsi korlátok közé szorítaná. Voltaképp ezen a ponton keresendő a konzervatív és a liberális szabadságfogalom közötti egyik, ha nem a legfontosabb különbség. Mert míg az előbbi úgy véli, hogy a szabadságot minden egyén számára biztosítani kell, de csak addig, míg az nem ütközik az egyes közösségek és hagyományok értékrendszerébe és az igazságosságba, addig a liberális, minden tiszteletet sutba dobva, korlátlanra kívánja tenni az egyén autonómiáját. Így kerül kukába a liberális gondolkodás szerint a nemzet, a család, vagy éppen bármilyen más, emberen túli értékek hitén alapuló közösség is. S ezért ölik meg az egyes normákat megtestesítő hőseinket.

Pedig hősök nélkül szegényebbek vagyunk. Mind lelkileg, mind kulturálisan. De a hősök földbe döngölésén, minden válságjelenség ellenére, ma is munkálkodnak a tehetséges és a kevésbé tehetséges liberális érzelmű szellemek. Sorra kérdőjelezik meg történelmünk szereplőit. A liberális „tudós”, értelmiségi szerint például Szent István csupán egy véreskezű gyilkos volt, Hunyadi Mátyás pedig egy piperkőc és hiú diktátor. De Kossuth is lopott és hazudott – a liberálisok szerint szélhámos volt csupán.

A szentek pedig? Nos, a liberális gondolkodók szerint nem is éltek ők. De ha mégis, akkor minden csoda, amivel kapcsolatba hozhatóak, valójában a Vatikánban megírt mese részletei csupán.

De ugyanígy vannak a népmesékkel is, melynek tanúságait feledtetni próbálják velünk. A liberálisok szerint nem is korszerűek. Nem diva-

tosak, nem „trendik”. Nézzék és olvassák csak gyermekeink inkább az Amerikából beáramló antikulturális szennyet! Mert attól úgyis elég buták maradnak. A liberalizmus alapjain felhúzott fogyasztói társadalmaknak pedig nincs szükségük gondolkodó emberekre. Olyanokra, akik egy természetes közösség normáit követnék. Akik a történelmi és a hagyományos hősöket példaképként tisztelnék.

A hősök legyilkolása ma is tudatosan zajló folyamat. A közelmúlt legendáit, azokat, akik valamit letettek az asztalra, vagy valamilyen példaképpé teljesítményt értek el – szép lassan lejáratják a tömegkommunikáció eszközeivel. A régi hősökkel már-már elbántak, de programjuk szerint a maiakat is el kell pusztítaniuk. Ha pedig igény van rá – akkor helyükre lehet csempészni a „celebeket”, sztárokat, akik jól jelképezik a mértéktelen, morális gátak nélküli fogyasztást. Ez folyik ma Európa minden országában. Erre tudunk példákat említeni minden nemzet esetében.

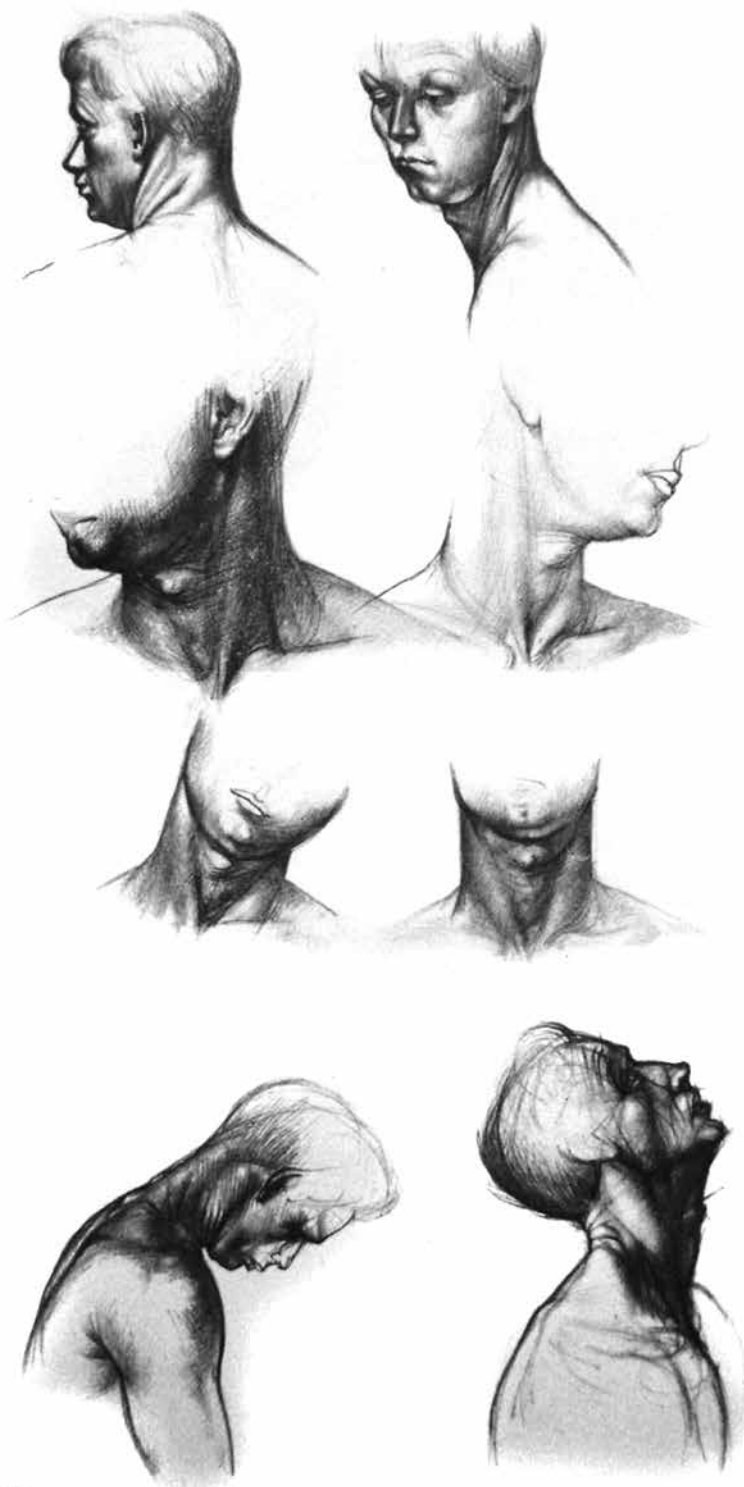
Ma már a sportolók teljesítménye sem tabu. Legutóbb Magyarországon, az egész (határon is túlnyúló) magyar nemzet előtt kezdték ki az Aranycsapat megbecsülését. Pedig még vannak, akik élnek közülük. És még többen, akik szemtanúik voltak.

A tavalyi év végén a liberális értelmiségiek annak apropóján kötöttek beléjük, hogy a történelmi meccs 60. évfordulójára Puskás-szobrot avattak Szentesen, illetve Buzánszkyról és Grosicsról metrószerelvényt neveztek el Budapesten. A sporttörténelem hőseiről pedig méltó módon emlékezett meg a magyar köztársasági elnök is. Hisz az egyre tohonyább és céltalanul lödörgő ifjúság előtt méltó példaképek ők. A liberálisok, meglátva, hogy hősök vannak születőben, azon nyomban beindították a hecckampányt. A Magyar Narancs internetes oldala egy „leleplező” cikket közölt, amelyben Rákosi „propagandacsapatának” nevezte az Aranycsapatot, illetve „röhejesnek”, hogy csak egy barátságos meccset nyertek meg, az igazi téttel bíró világbajnoki döntőn pedig „pofára estek”. A másik nagy liberális orgánus, az Index hírportál pedig végigelemezte, hogy miért is „hülyeség” ez az egész felhajtás. Hisz az angolokat mások is megverték akkoriban, és nem is volt az olyan világraszóló meccs. Az eredményen kívül gyakorlatilag mindent megkérdőjelez-

nek; és fanyalognak, hogy most példaképként tekintünk rájuk.

Ha a liberálisok a történelmi hősök után a sportolókat is (akik a békeidő nagy harcosai) kigúnyolják, akkor ne csodálkozzanak azon, hogy

a politikai képviseletben, a társadalmi támogatottságukban ott tartanak, ahol. És nemcsak a magyarság utasítja el őket, hisz kiestek például a német parlamentből is. Mert nagy nullák ők azokhoz képest, akiken most köszörülik a nyelvüket.

Részlet a Művészeti anatómiából